Sfântul Vasile de la Poiana Mărului şi grădina cu minuni din Munţii Buzăului

(25 aprilie)

Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului (25 aprilie):

https://www.academia.edu/42886220/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Vasile_de_la_Poiana_M%C4%83rului_25_aprilie_

https://archive.org/details/sf.-vasile-de-la-poiana

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-vasile-de-la-poiana/248480392

***

Materiale despre Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Vasile-de-la-Poiana-M%C4%83rului-(25-apr)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Vasile+de+la+Poiana+M%C4%83rului

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Vasile+de+la+Poiana+M%C4%83rului

&&&

În partea muntoasă a Buzăului, la curbura Carpaţilor, acolo unde drumurile se transformă în poteci, există un loc cu o iradiere mistică greu de aşezat în tipare obişnuite: Mănăstirea Poiana Mărului. Ctitorită de cuviosul Vasile, unul din cei mai puternici duhovnici ai monahismului românesc, practicant asiduu al rugăciunii inimii, pe care a aprins-o şi în Muntele Athos, unde a ajuns într-un pelerinaj, catedrala de lemn ascunsă în pădurile neumblate ale Bisocii îşi păstrează şi azi, nestinsă, forţa spirituală. Tot mai mulţi credincioşi iau drumul greu şi ascuns al muntelui pentru a se închina la icoana tăiată cu sabia a Maicii Domnului şi la Crucea de piatră sub care se află osemintele cuviosului rugător. Un stareţ plin de har, părintele Macarie, i-a redat locului viaţa şi continuitatea.

Cuviosul Vasile carpatinul

I se spune rugătorul Carpaţilor, iar mănăstirii sale de la Poiana Mărului: Athosul românesc. În unele cărţi se pomeneşte că mănăstirea a fost înfiinţată de călugări ruşi, dar adevărul e altul. Cuviosul Vasile venise din Harkov, unde erau mulţi români şi unde Petru cel mare îi primise pe pribegii moldoveni ai lui Cantemir, dimpreună cu potop de preoţi şi monahi. Cuviosul Vasile s-a născut într-o astfel de familie de moldoveni, în 1692, tocmai la Poltava. Tânjind după ţara lui de suflet, se va întoarce acasă, va bate munţii Buzăului în rugăciune şi pustnicie, după o lungă şi intensă perioadă athonită, unde a uimit obştile călugăreşti din Sfântul Munte prin trăirea sa deosebit de aspră, dar şi prin cultura fără cusur. Era mare, gigantic în tot ce făcea - în mănăstirile ridicate cu mâna lui (Dălhăuţi, Ciolanu, Cârnu, Barbu sau Trăisteni), dar şi în puhoaiele de pustnici aflaţi sub ascultarea şi adânca lui povaţă filocalică. Nu a lăsat în urmă cărţi sau înscrisuri. A lăsat doar mari duhovnici şi sfinţi trăitori care, la rândul lor, au reîncreştinat Bulgaria şi Rusia, Serbia şi Ucraina. Nu i-a plăcut să se fălească şi nici sceptru arhieresc nu a avut. Numele lui nu figurează nici în cronici şi nici în Sinaxar, dar toată lumea ortodoxiei îl cunoaşte.

Acum câţiva ani, episcopul grec Kalistos a venit special de la Athos ca să vadă mănăstirea cuviosului. Primul gest pe care l-a făcut, intrând în Poiana Mărului, a fost să îngenuncheze şi să sărute pământul. Apoi, i-a rugat pe însoţitorii săi să-l lase singur. S-a plimbat nevăzut câteva ceasuri prin păduricea din spatele bisericii, rememorând paşii cuviosului, în vibraţiile intense ale rugăciunii statornicite de el, rugăciunea inimii. La sfârşit, a luat cu sine în Grecia câteva măceşe purpurii şi o creangă de sânger, ca niciodată să nu uite pământul românesc şi smerenia fără egal a marelui Vasile.

Călătoria

La Mănăstirea Poiana Mărului nu se ajunge uşor. Drumuri de ţară, transformate adesea în drumuri forestiere, par mai degrabă să ascundă locul decât să-l dezvăluie. De pe Valea Bascelor spre Bisoca, învârtejită pe pereţii uriaşului amfiteatru montan, format de curbura Carpaţilor, calea către Poiana Mărului înaintează cu mari ezitări şi răscruci. În pustietatea plină de nostalgice păduri de mesteacăn şi bizare biserici albastre din lemn, nu vezi nici un indicator, nici un localnic rătăcit. E vremea coasei şi doar Dumnezeu şi gândul cel bun te poartă spre mănăstire. E o probă a stăruinţei şi a răbdării. Nu oricui îi este dat să ajungă. E chiar porunca şi legământul cuviosului Vasile, poate cel mai mare isihast din ortodoxia română, ctitor de numeroase mănăstiri şi biserici în Munţii Buzaului şi ai Vrancei, cel de-al doilea Athos, cum erau numite în urmă cu sute de ani. În sihăstria lui nu se intra decât într-un fel anume - cu credinţă şi cu sfială. Turiştii şi curioşii de ocazie rătăcesc drumul. Nimeresc în altă parte. Din înaltul cerului, marele Vasile îşi apără în felul său ograda şi locul de închinăciune. Cu un gest nevăzut, dar puternic, te opreşte în dreptul porţii şi te cercetează. Nici un pas în plus nu e posibil fără încuviinţarea lui. Simţi acest lucru, real şi fără închipuire, cum l-am simţit şi noi, când obosiţi şi derutaţi de lungimea drumului am coborât din maşină, căutând pe cineva să ne deslușească locul. Eram în faţa unei răspântiei. Urma o alta. De jur împrejur, frunzişul pădurii acoperea totul ca nişte pleoape vegetale grele de somn. O clipă ne-am crezut pierduţi şi rătăciţi, când undeva, în stânga, în inima desişului, am zărit lemnul turlei avântate spre cer. Inexplicabil cumva, oprisem chiar lângă mănăstire. Ajunsesem unde voise Cuviosul: la casa lui.

„De ce ai blestemat şi ai suduit?”

Prima impresie e şi cea mai puternică. E linişte la Poiana Mărului - o linişte grea, păstoasă, materială, ce acoperă ca un imens clopot transparent totul: căsuţele ţărăneşti ale călugărilor, ograda înverzită, florile, pâlcul răzleţit de meri şi pruni, micul cimitir. Mănăstirea are două rânduri de porţi şi nici un gard. Pădurea şi

trunchiurile groase de fag ridică de la sine hotarul despărţitor, imaginând un prelung coridor vegetal, prin care abia pătrunde mătasea alburie a luminii de vară. Alt şir de mesteceni şi fagi dă ocol chiliilor şi curţii imense, în mijlocul căreia se ridică o veche şi superbă catedrală de lemn, ce mai păstrează încă pe brâul de sub acoperiş chipuri de sfinţi şi apostoli, chipuri aproape şterse, împlinind parcă ziceri din Pateric şi Filocalie, despre smerenie şi veghe neîntreruptă.

În curte e lume multă - localnici sau oameni veniţi din celălalt capăt al ţării, de la Arad sau Sibiu. Sfioşi şi tăcuţi, aşteaptă să intre la părintele Macarie, să stea la spovadă, să ceară un sfat. Aşteapta ca la medic - fiecare cu gândul şi îngrijorarea sa. Părintele Macarie e un duhovnic puternic, cu faptele ţesute-n poveşti. Văzător cu duhul şi postitor, e al doilea ctitor al mănăstirii, pe care a reînviat-o din paragina în care fusese împinsă de comunişti. În dreptul chiliei, oamenii vorbesc.

***

Cineva din Vintilă Vodă a venit cu merinde pentru mănăstire, dar părintele l-a întors din drum, certându-l: „De ce ai blestemat şi ai suduit când ai ieşit din casă? La mănăstirea cuviosului Vasile se vine curat”. Omul a rămas fără grai. Nu numai că părintele îl văzuse duhovniceşte blestemând în poarta casei, dar îi spusese şi zilele în care încălcase rânduiala postului.

***

Un alt bărbat din Lopătari, intrând în chilie, l-a văzut pe părintele lăcrimând. Cu blândeţe, acesta i-a zis: „De ce ai venit la mine şi nu eşti cu soţia ta? A căzut din pod şi acum trage să moară, fără ca cineva să-i aprindă o lumânare la căpătâi”. Speriat, omul s-a întors într-un suflet acasă, găsind curtea plină de vecini. Soţia lui deja murise.

Bătrân, cu barba ninsă şi răsfirată de vânt, părintele Macarie apare în pridvorul îngust şi sărăcăcios, binecuvântând credincioşii. Unii îl privesc cu admiraţie, alţii cu sfială şi puţină teamă, ştiind că părintele citeşte gândul fiecăruia, că de multe ori nici nu te lasă să deschizi gura, spunându-ţi el necazul şi strâmtoarea ce te-au adus la mănăstire. Numărându-şi parcă vorbele, părintele mai mult ascultă. Are privirea rugătorului necontenit, pe care nu-l poţi tulbura şi nici surprinde cu vreun gând ascuns, ispititor. Apropiindu-ne de el şi cerându-i „să ne dea cuvânt de înţelepciune”, părintele va cumpăni o clipă, rostind: „Bine este să vorbim despre Dumnezeu, dar şi mai bine e să vorbim cu El”. Răbdător, cu mâinile ascunse parcă în pliurile rasei cernite, oftează şi ia aminte la ce i se spune, dar focul albastru al ochilor săi caută departe, la sihăstria din Munţii Monteorului, acolo unde a primit porunca în vis să ridice o nouă mănăstire. De trei ori i-a apărut visul şi îngerul

Domnului care îi cerea să binecuvânteze pământul. Smerindu-se, părintele nu a vrut, refuzând de fiecare dată. În a treia noapte nu a mai fost chip să dea înapoi. Glasul a căzut peste el ca un tunet: „Să faci mănăstire pe Monteoru. Taci, tu eşti temelia! Nu-i zice Mănăstirea Monteoru, ci Mântuirii, cu hramul Schimbarea la Faţă”. Părintele a dat ascultare şi metocul din munte este aproape înălţat.

Maica Domnului tăiată pe frunte

Cei veniţi pentru prima oară la Poiana Mărului află cu uimire despre faptele marelui Vasile, dar şi despre icoana făcătoare de minuni din biserica mică, o icoană a Maicii Domnului, tăiată pe frunte cu sabia de către un turc, cu picurii de sânge imprimaţi şi astăzi pe pânză. În curte, oamenii vorbesc cum s-au vindecat (petrecând noaptea la icoană): un copil bolnav de epilepsie, un bătrân cu piciorul schilodit de căruţă, o femeie indrăcită pe care rudele abia reuşeau să o stăpânească, în nişte legături groase de piele.

Părintele Macarie nu ţine socoteala vindecărilor, ba chiar face un pas înapoi, auzind toate acestea. Ştie şi el cât de important e locul - să calci pe urmele cuviosului, să-ţi pleci genunchii chiar în căuşul săpat în piatră de genunchii lui de sfânt, de rugător fără încetare. *„Când am venit prima oară la Poiana Mărului, nu am putut să trec de poartă”*, îşi aminteşte părintele. *„Simţeam că mi se taie picioarele de emoţie, dar şi de teamă. Prea înaltă era treapta. Sprijinit de un copac, mă gândeam cum poate statura mea măruntă să stea alături de un uriaş, de un sfânt ca Vasile carpatinul. Mă simţeam nevrednic de stăreţie şi atunci am mers la părintele Cleopa. Era bolnav şi strâmtorat de mulţime. M-a primit însă de îndată în chilia lui şi, apropiindu-se de mine, nu m-a îmbrăţişat, cum făcea cu alţi călugări, ci s-a aplecat şi mi-a sărutat mâna, spunând: „Am vrut să văd pe cine a ales cuviosul Vasile stareţ la mănăstirea lui”. Am rămas ca o stană de piatra şi mi-a trebuit ceva timp să-mi revin. Apoi gândurile s-au limpezit de la sine. Puteam, prin urmare, să pornesc la drum cu toată râvna. Îl aveam alături pe marele Vasile. Aveam ajutorul şi vrerea lui.”*

Ca în orice mănăstire vestită, la Poiana Mărului vin tot felul de oameni. Unii aşteaptă să le spui ceea ce vor ei să audă, ba chiar se supără dacă îi contrazici. Alţii, disperaţi şi hăituiţi sufleteşte, vin să ceară ultimul ajutor, agăţându-se ca înecaţii de o fărâmă de speranţă.

****

Căzând uşor pe gânduri, părintele îşi aminteşte de o copilă rămasă însărcinată, fără a fi căsătorită. Plângea fără încetare si repeta întruna: „Decât să ajung de râsul

satului, mai bine mă arunc de pe stâncă, în apa Bâscăi”. Fără să o certe, părintele a ţinut-o trei zile lângă el, punând-o să postească şi să facă neîntrerupt Acatistul cuviosului Vasile. Nici nu s-a împlinit bine canonul dat, că o rudă a fetei a venit la mănăstire, anunţând-o să se pregătească de nuntă. Părinţii băiatului aflaseră întâmplarea şi acum voiau să îndrepte toată greşeala.

***

O altă femeie, ingineră la Bucureşti, voia să se omoare, având (fără vină) o mare lipsă în gestiune. Rugându-se trei zile la icoană, femeia a plecat acasă. Va reveni după un timp, spunând: „Părinte, au scăpat copiii mei. Acum au din nou mamă”. Totul se rezolvase. O nouă anchetă stabilise că paguba nu era reală. Lipseau doar nişte acte, care, până la urmă, s-au găsit.

De când e la Poiana Mărului, părintele a văzut multe. Chiar şi aşa, pentru el mai important decât orice vindecare sau alt miracol este faptul că fiecare om pleacă din mănăstire schimbat sufleteşte, mărturisind, fără nici o umbră de ascunziş: *„Părinte, locul acesta mi-a dat aripi. Mi-a dat nădejdea şi încrederea în Dumnezeu”.* Nu e puţin lucru. Nădejdea e totul. Dumnezeu are grijă să dea cu prea plin de măsura celui care cere. La Poiana Mărului se întâmplă şi astăzi lucruri minunate. Contează credinţa omului, dar şi locul. La Poiana Mărului, rugăciunea marelui Vasile e deosebit de puternică. O simţi iluminată şi grabnică, precum fulgerul unei nopţi de vară.

Vom avea un nou sfant in calendar: Vasile carpatinul

Când se preumblă prin curte, mergând la paraclis sau la biserica cea mare, părintele Macarie păşeşte cu multă luare-aminte, de parcă Sfântul Vasile l-ar privi, cântărindu-l cu privirea lui aţintită şi severă din tinda bisericii sau din livada copleşită de roada abia pârguită a merelor. Cuviosul îşi apără chilia şi locul lui de însingurare. Veghează, coborând din tainiţa cerului printre flori şi oameni, ca nimic din pravila statornicită de el să nu se schimbe. În zece ani de când e stareţ, părintele Macarie a refăcut mănăstirea ruinată de comunişti. Nu s-a atins însă de nimic. A îndreptat doar, a reparat acoperişuri şi strane, a dat haine noi de var casei lui Vlahuţă sau celei în care a petrecut surghiunit Bolliac. Poate în asta şi stă parte din forţa mănăstirii: în statornicia neschimbării, în continuitate.

Cuviosul Vasile s-a mutat la Domnul în 1767. Avea 75 de ani şi, smerit, nu a vrut să i se ştie locul de îngropăciune. Abia în urmă cu nişte ani, a îngăduit oamenilor să i se afle locul.

Într-o noapte din Postul Paştelui, fostele măicuţe ale mănăstirii (între timp, mutate în altă parte), ieşind de la Miezonoptică şi priveghi au zărit în dreptul unei cruci de piatră cum ţâşnesc flăcări şi scânteieri nefireşti. Întâmplător sau nu, crucea era înfiptă lângă zidul bisericii, chiar în dreptul altarului, al Sfintei Sfintelor. Să fie acolo moaştele cuviosului? Ocolind locul cu grijă, părintele face metanie adâncă, dar nu spune nimănui pentru ce. Pe de o parte, se bucură de numărul tot mai mare al credincioşilor. Pe de alta, se teme că vestea va aduce puhoi de pelerini, şi astfel mănăstirea va pierde bunul cel mai de preţ: liniştea şi tihna convorbirii cu cele cereşti.

Lăcrimează părintele cu un ochi şi cu altul râde, tot el recunoscând că, dacă e dezlegare de la cuviosul, vrerea oamenilor e ca o cârpă lepădată la faţa lui Dumnezeu. Vremea aşteptării se pare că a trecut. E timpul recunoaşterii depline. Nu întâmplător, la toamnă, Sinodul va purcede la canonizarea marelui Vasile. Vom avea un nou sfânt în calendar. În inimi, buzoienii îl purtau de mult.

În bisericuţa de iarnă, pe tâmpla de la intrare, chipul cuviosului Vasile stă refugiat discret, într-o icoană pictată după singura mărturie a epocii: puţin la trup, ca orice postitor, mâini subţiri şi descărnate, faţa osoasă şi prelungă, nişte ochi de jar, în care se amestecă bunătate şi uimire, linişte isihastă şi asprime.

Din lemnul netezit în foiţă de aur, cuviosul mângâie păcătosul şi ceartă păcatul, într-o aşteptare nelumească, ieşită deja din ornicul strâmt al veacurilor ce au trecut. Se spune că românii nu au dat mulţi sfinţi. Îl ignorăm însă pe cel mai mare, pe chiar Vasile carpatinul, cel care a reînviat isihasmul şi rugăciunea inimii în Sfântul Munte; cel care a fost duhovnic şi învăţător priceput tânărului (pe atunci) Paisie Velicicovschi, punându-se temelie monahismului românesc şi oferindu-i pravila athonită, meditaţia şi tehnicile de golire a minţii - primii paşi spre darul rugăciunii neîntrerupte, a comuniunii depline cu Dumnezeu.

Părintele Macarie povesteşte toate acestea cu o boare de lacrimi în ochi. O mie de ani de-ar trăi, nu ar fi de ajuns să mulţumească Cerului pentru darul şi îngăduinţa de a trăi, dimpreună cu cei trei călugăraşi ai mănăstirii, în casa şi în aşternuturile de rugăciune ale cuviosului Vasile. Cu capul uşor plecat şi numărându-şi parcă paşii, părintele Macarie se depărtează, nu înainte de a ne binecuvânta şi a ne spune: „Vă las cu Sfãntul Vasile şi cu dragostea lui Hristos. Cu ei alături, să nu ne temem de nimic”. În faţa chiliei părintelui nu mai este nimeni. Liniştea coboară din nou peste Poiana Mărului, ca un imens clopot transparent. E ora rugăciunii, ora întâlnirii cu Dumnezeu.

Sorin Preda - *Grădina cu minuni din Munţii Buzăului*

(Sursa: www.formula-as.ro)

Paraclisul Sfântului cuvios Vasile de la Poiana Mărului

Rugăciunile începătoare

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.

5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Întru tine, părinte, cu osârdie, s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi, lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta, şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase părinte Vasile, duhul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui "Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu”.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu condeiul rugăciunii lui Iisus ai scris fericite, pe tăbliţa inimii tale numele cel înfricoşător îngerilor înaintea căruia se pleacă tot genunchiul, al celor cereşti şi al celor pământeşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu osteneala rugăciunii neîncetate ţi-ai netezit cărările inimii şi le-ai făcut purtătoare de paşii cuvintelor dumnezeieşti, cu ale căror urme pecetluieşte şi cartea sufletelor celor ce te cinstesc pe tine cu evlavie, prea cuvioase părinte Vasile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu înceta a aduce jertfă rugăciunii neîncetate pentru poporul binecredincios care aleargă la acoperământul milostivirii tale.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Schiturile şi mănăstirile povăţuite de tine pe cărările desăvârşirii şi astăzi saltă aducându-ţi cununa mulţumirii lor în cântări dumnezeieşti ce veselesc şi auzul inimilor noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru adâncul Scripturilor coborând cu gând smerit ai luat de acolo dar de înţelepciune cu care ai adăpat sufletele cele însetate de Adevăr, povăţuindu-le spre adâncurile tainelor dumnezeieşti, cu care luminează şi mintea mea cea înţelenită în păcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătând cântarea rânduită de Dumnezeu pentru pruncia minţii noastre şi pentru a ieşi din cămară lenevirii, ai povăţuit pe toţi a alerga pe calea rugăciunii lui Iisus pentru a ajunge la lumina nepătimirii, la care ajută-ne şi pe noi a ajunge.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ridică-mă pe mine, cel căzut întru adâncul răutăţilor şi cu seminţele dumnezeieştilor cuvinte lucrează pământul inimii mele ca să aducă rod însutit de gânduri îngereşti.

Apoi aceste **stihiri:**

Poarta rugăciunii inimii tuturor ai deschis, fericite părinte Vasile, iar Mântuitorul Hristos ţi-a deschis ţie porţile Raiului, ca să te veseleşti cu îngerii întru lumina neapropiată şi să te rogi şi pentru sufletele noastre.

Maica Cuvântului, povăţuieşte-ne pe toţi către limanul faptelor bune, ca să nu ne arătăm noi la judecata Fiului Tău săraci de orice virtute şi aruncaţi în adâncurile cele mai dedesubt.

Sedealnă: Monahii îţi culeg de pe pajiştea inimii flori de cântări, iar noi îţi împletim cununi de laude, rugându-te să mijloceşti pentru noi curăţirea minţii de toată deşarta cugetare şi unirea cu lumina înţelepciunii lui Hristos.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătat-ai că mintea trebuie să fugă din simţuri şi să se adăpostească în cămara inimii unde Hristos şade ca un Împărat aşteptând să dăruiască lumina cunoştinţei Lui, de care lipsiţi fiind noi, te rugăm să ne soleşti iertare de la Împărat şi bogata sa milă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sabie de foc fiind rugăciunea lui Iisus, cu aceasta se taie mrejele gândurilor rele, pe care ajută-ne să le nimicim şi noi, cei ce te chemăm povăţuitor în rugăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe mine, cel ce pururea mă lenevesc la rugăciune, mă înţelepţeşte părinte, cu dumnezeieştile tale învăţături ca să lepăd toată deşarta cugetare şi să mă unesc cu Hristos pe cărările rugăciunii inimii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La limanul Luminii călăuzeşte-mă Preacurată, ca să mă izbăvesc eu de întunericul cel greu al păcatului şi să urmez steaua gândului smerit.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Gândurile slavei deşarte ai biruit cu scutul rugăciunii lui Iisus, ale cărei taine împărtăşindu-le şi ucenicilor tăi, ai adus lui Hristos ceată duhovnicească de monahi îmbunătăţiţi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mintea ţi-ai curăţit de gândurile cele deşarte cu doctoria rugăciunii neîncetate, iar acum vindecă şi sufletul meu cel ţinut în lanţurile păcatului, ca să te cinstesc pe tine cu mulţumire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu aripile gândului smerit ai zburat către înălţimile cereşti şi te-ai odihnit de toată cugetarea pământească, făcându-te vrednic următor cetelor îngereşti, împreună cu care roagă-te pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ca Una ce străluceşti cu fecioria mai presus decât îngerii şi ai născut pe Cel ce a zidit pe îngeri, roagă-te să mi se dăruiască şi mie gânduri îngereşti.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătând ascultarea drept temeli a oricărei zidiri duhovniceşti pe căile cele mai bune ai călăuzit pe ucenicii tăi, iar acum primeşte-ne şi pe noi sub acoperământul rugăciunii tale părinteşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Deschide-mi uşa pocăinţei cu cheia rugăciunii tale, ca unul ce ai deschis cămările inimii Soarelui dreptăţii şi încă de pe pământ te-ai îndulcit de darurile îngereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părinte duhovnicesc marelui Paisie ai fost, sub aripile rugăciunii tale ajutându-l să sporească duhovniceşte, însă nu uita nici grija părintească faţă de noi, cei slabi şi neputincioşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe ramurile gândurilor smerite ale pustnicilor se odihnesc roadele laudelor dumnezeieşti cu care ai fost împodobită Preafericită, de dreapta Celui Preaînalt, pe care roagă-L să ne mântuiască pe noi.

Apoi aceste **stihiri**:

Cu înfrânarea şi cu privegherea cea de toată vremea ai cumpărat daruri mai mare pe care le-ai înmulţit cu înţelepciune, făcându-te şi ucenicilor tăi icoană vie a desăvârşirii.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul:
Ca un împărat ai stat pe tronul inimii
cu gândul rugăciunii,

Urmând în virtute marelui Vasile,
ce s-a arătat gura Înţelepciunii,
Căile nevoinţelor spre asemănare îngerească
le-ai împlinit cu râvnă,
Şi tainele rugăciunii inimii ai împărtăşit,
luând a Cuvântului cunună,
Ca unul ce străluceşti în ceata monahilor
ce au suit scara desăvârşirii,
Roagă-te să aflăm şi noi
calea cea dumnezeiască a rugăciunii.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei:

Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile prea cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Nu te depărta de sufletele noastre în ceasul necazurilor, ci cu grabnică rugăciunea ta scoate-ne din marea păcatului, luminând mintea noastră spre căutarea comorilor duhovniceşti.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]*
[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Poiana Mărului se veseleşte de tine, cel ce în pustia lumii ai petrecut ca într-un Rai, având neîncetat înaintea ochilor sufletului icoana lui Hristos zugrăvită din cuvintele rugăciunii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătând îndreptăţirea de sine unealtă a diavolului, în toată vremea te-ai osândit pe tine, ca să ai laudă de la Hristos în ceasul judecăţii; pe Acesta roagă-L să nu ne osândească pe noi, nevrednicii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În corabia rugăciunii ai călătorit către limanurile line ale mântuirii, înfruntând năvala valurilor ispitelor, de care păzeşte-ne pe noi, cei ce lesne alunecăm spre păcat.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca şi cu un fulger ivit pe cerul minţii tale ai spintecat toate gândurile ispitelor şi ai ajuns la Soarele dreptăţii, cu razele Căruia luminează şi sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe piatra credinţei întăreşte-mă părinte, ca unul ce pe Piatra vieţii ai avut-o întărire în toată vremea vieţii tale.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Stinge focul ispitelor ce mă necăjesc cu ploaia rugăciunii tale, ca unul ce te-ai arătat pe pământ ucenicilor nor luminos al înţelepciunii Cuvântului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Povăţuieşte-mă pe cărările mântuirii, ca una ce ai îndrăznire de Maică către Stăpânul şi poţi să ne îndreptezi pe noi către cele mai bune.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Carte a insuflărilor dumnezeieşti te-ai făcut, fiind acoperit de norul luminos al Duhului, de la care luminându-te cu înţelepciunea Cuvântului, ai povăţuit pe toţi către dragostea Tatălui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viscolul patimilor mele îl alungă cu lumina rugăciunii tale şi întăreşte-mă pe piatra Adevărului, ca să mă izbăvesc de alunecarea în cursele vrăjmaşului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o făclie a rugăciunii stând înaintea tronului Celui Preaînalt, cere ca să se mistuie în focul gândurilor smerite patimile noastre cele rele şi să aflăm lumina înţelepciunii Treimii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fă-ne pe noi vrednici darurilor Cuvântului, Născătoare de Dumnezeu, căci poţi toate câte le şi voieşti prin îndrăzneala cea mai presus de a îngerilor.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**, glas 8, podobie: "Ceea ce eşti mai cinstită...".

Bucură-te, floare dumnezeiească a sihăstriei, care cu miresmele rugăciunii întru adierile Duhului ai veselit pustiile inimilor însetate de Cuvântul, luminat povăţuitor al călugărilor şi carte veşnic purtătoare a tainelor unirii cu Hristos prin neîncetata rugăciune a inimii.

Scoate-mă din tulburarea patimilor mele, ca unul ce întru liniştea rugăciunii te-ai odihnit, nimicind toate cursele vrăjmaşilor şi arătându-le ca pe nişte firave pânze de păianjen.

Cetele călugărilor saltă şi se veselesc la prăznuirea ta, căci eşti cu adevărat podoabă a Buzăului şi Vrancei, cu razele rugăciunilor tale luminând pe toţi şi îndreptându-i către Răsăritul cel de sus.

Cuvioase părinte, tainele rugăciunii curate tuturor ai descoperit, mijlocind tuturor intrarea în cămara Mirelui Ceresc, înaintea Căruia stând acum, cere-I să ne lumineze pe noi cu gândurile pocăinţei.

Îndreptătorule al călugărilor, roagă-te cu stăruinţă ca să se întărească mănăstirile întru lucrarea cea duhovnicească spre a aduce jertfă bineprimită a rugăciunii în toată vremea spre mântuirea lumii.

Vasule prea sfinţit al mirului înţelepciunii, cuvioase Vasile, cu picăturile rugăciunii tale bine inmiresmează şi mintea mea cea cuprinsă de mirosul cel greu al păcatelor lumeşti.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născă-toarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Nume împărătesc având, ai stat întru smerenie desăvârşită înaintea Împăratului tuturor aducând jertfa cea bineînmiresmată a rugăciunii, prin care din robia pati-milor ai scos pe cei căzuţi din cinstea de împăraţi peste toată cugetarea lumească.

Apoi cântăm această **stihiră** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!,

Vreme în care ne închinăm icoanei Sfântului: Roagă-te ca să ne întărim noi pe piatra rugăciunii lui Iisus şi să biruim pe vrăjmaşii nevăzuţi care în toată vremea caută să ne depărteze mintea de amintirea Celui ce poate a sfărâma toate cursele ispitelor şi a ne duce pe noi în pământul mântuirii.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub aco-perământul tău.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/stiri/crestinortodox/paraclisul-sfantului-vasile-la-poiana-marului-140479.html